

[Bouet.]

paa andre Omraader, en vis Ensartethed i Lovgivningen. Man bevarer jo ogsaa det Fremskridt, der opnaaedes ved Loven af 31. Januar 1946, hvorefter der gives fuldt Reguleringstillæg i Overensstemmelse med Svingningerne i Prisniveauet, saa at Understøttelserne svinger 2 pCt. for hver Gang, Udgiftstallet svinger 2 pCt. Børnetillægget reguleres efter samme Udgiftstal, ligesom Huslejhjælpen vil følge Bevægelserne i Udgiftstallets Hovedposter.

Om saa Detailpristallet er det rigtige, er der mange, der gerne vilde diskutere, ikke mindst Tjenestemændene. Det er jo et Spørgsmaal, som ikke hører ind under denne Debat, men som det maaske nok var heldigt at overveje. At man saa ogsaa foreslaar Reguleringen af den Tilskudsskala, hvorefter der ydes Kasserne Tilskud fra Staten, praktiseret efter de samme Regler, altsaa efter Detailpristallet med fuld Regulering efter Svingningerne, maa være en naturlig Konsekvens af det andet.

I det andet høje Ting, og nu ogsaa her i Dag, er det paastaet, at Tilskuddet til Kasserne er for ringe, og man har specielt nævnt, at Arbejdsmændenes store Arbejdsløshedskasse, som jo omfatter halvtredie Hundrede Tusinde Medlemmer, er i en særlig vanskelig økonomisk Situation. Nu er det naturligvis klart, at i en saa stor og saa mange Grupper omfattende Kasse vil Svingningerne i Arbejdsløsheden give store Udsving. Om Vinteren, naar Frosten sætter ind, standser Jordarbejder og Bygningsarbejder, Havnearbejder indskrænkes o. s. v., og Kontingenterne maa som Følge heraf maaske være større end i andre Arbejdsløshedskasser. Men naar man kaster et Blik tilbage over Aaret 1946, ser man, at der i en meget stor Del af dette Aar var en meget ringe Arbejdsløshed. Det var i lang Tid overordentlig vanskeligt at faa de nødvendige Arbejdere. Derfor gaar jeg ud fra, at i en saadan Periode med ringe Arbejdsløshed maa der ogsaa være opsparat betydelige Beløb, hvis Kontingenterne staar i Forhold til Indtægten. Paa den anden Side ved jeg, at der er andre Arbejdsløshedskasser, som har klaret sig udmærket, netop fordi Arbejdsløsheden har været saa ringe. Det var sikkert en Opgave for den højtærede Minister at undersøge, hvorledes det forholder sig med disse Spørgsmaal om Kontingenterne og Arbejdsløshedstallets Størrelse, og viser det sig, at Kassernes vanskelige økonomiske Stilling er en Følge af Arbejdsløsheden, føler jeg mig ganske overbevist om, at der her i Rigsdagen vil være Vilje til at yde eks-

traordinære Tilskud til saadanne vanskeligt stillede Kasser. Vi fra vor Side anerkender den store Betydning, som Arbejdsløsheds-kasserne har, og de store Ofre, som Arbejderne selv bringer, og vi finder det derfor naturligt, at Staten yder Hjælp til denne Selvhjælp.

Jeg skal i øvrigt, som jeg før sagde, ikke komme nærmere ind paa de enkelte Bestemmelser, men vil takke den højtærede Minister, fordi han som Bilag til Lovforslaget har ladet optrykke Loven, som den vil komme til at se ud, naar dette Lovforslag er vedtaget, dog med Undtagelse af § 6, 3die Stykke, som jo herefter udgaar. Selve Arbejdsløshedsloven er en meget indviklet Lov, som det er overordentlig vanskeligt for Ikke-Fagmænd at finde ud af, og naar Loven saa tillige ændres flere Gange, er det endnu vanskeligere at blive klar over hele dens Omfang og over de enkelte Bestemmelser.

Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om Kristelig Arbejdsløshedskasse, som var et stort Spørgsmaal i det andet høje Ting. Det er jo nu taget ud, men jeg ved ikke, om den højtærede Minister senere igen agter at optage dette Spørgsmaal.

Jeg vil gerne henlede Ministerens Opmærksomhed paa et Forhold, som i særlig Grad vedrører Funktionærerne. Disse har ikke været stærkt organiseret hidtil, men efterhaanden dannes der Organisationer af denne stedse voksende Samfundsklasse, og i Henhold til Lovens §§ 7 og 8 har en Arbejdsløshedskasse Ret til at faa offentlig Anerkendelse, naar den har mindst 100 Medlemmer og mindst omfatter en Landsdel og i øvrigt underkaster sig Lovens Bestemmelser. Men det er meget vanskeligt for saadan en ny Kasse, der opstaar, ogsaa maaske for gamle Kasser, som hidtil har været private, at faa Arbejdsdirektoratets og dermed Ministeriets Anerkendelse. Specielt naar der findes en Arbejdsløshedskasse i Forvejen i det paagældende Fag, spørger Arbejdsdirektøren i Regelen, naar en saadan ny Kasse søger Anerkendelse, den paa det Omraade hidtil værende Kasse om dens Mening, og som oftest fraraader den paagældende Kasse, at Anerkendelsen gives. Forholdet er nemlig det, at Arbejdsløshedskasserne er knyttet til faglige Organisationer, og disse ønsker at beholde Monopolet; men det er urimeligt, at en Samling af Personer for at kunne komme i statsanerkendt Arbejdsløshedskasse skal tvinges ind i en faglig Forening, hvis Arbejdsmaade man maaske ikke sympatiserer med. Ganske vist kan der ikke nægtes en Person, som er ubemidlet,